

ROZMARÝNOVÁ ZÁTOKA

Jenny Haleová

6. listopadu 1956

Lásce mého života,

Eloise Andrewsová, jsem do Tebe beznadějně zamilovaná.
Vrátím se 23. dubna, a jakmile spocínu na pevné zemi
a vbrocím do Rozmarýnové zátoky, najdu Te, kleknu si
před Tebou přímo na ulici a požádám Te o ruku.
Chci, aby všichni viděli, že jsem se
přesvědčila, že jsem tě našla.

ROZMARÝNOVÁ ZÁTOKA

Jenny Haleová

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © Jenny Hale, 2021

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Ivana Čejková, 2023

Cover Photos © Apiold; ImagePost; karamysh; Mybona; New Africa /
Shutterstock.com, Alisa Pravotorova / DepositPhotos.com

ISBN 978-80-271-3805-0

PROLOG

Melanie Simpsonová seděla naproti matce a starší sestře Kathryn a zírala na stránku, kterou vytáhla z babiččiny závěti a držela ji mezi palcem a zmuchlaným kapesníkem v pěsti. „Tohle nedává žádný smysl,“ zamumlala a zaplavil ji zmatek.

Matka sedící na druhé straně stolu nad miskou bonbonů M&M's, které Kathryn používala jako odměnu při tréninku dvouletého syna Ryana na nočník, empaticky pokývala hlavou. „Já vím.“

„Myslela jsem, že mi babička nechá svůj dům a já budu žít tady ve Spring Hill s vámi všemi – opravím ho, udělám si z něj svůj... Mluvily jsme o tom už předtím...“ Hrdlo se jí sevřelo dojetím a oči se jí zalily slzami, když se snažila vytěsnit z mysli obraz babiččiny prázdné nemocniční postele. Nikdy by ji nenapadlo, že až půjdou do toho pokoje sbalit její věci, ona s nimi už zpátky domů nepůjde.

Melanie si prohrábla tmavě kaštanové vlasy a uvolněné prameny z culíku si zastrčila zpátky za ucho. Nepamatovala si, kdy se naposledy nalíčila nebo si zašla ke kadeřníkovi, poslední tři roky se starala především o babičku. Teď už sice o nikoho pečovat nemusela, ale stále se k tomu nemohla přinutit. Ráno sotva vstala z postele.

„Mohl by to být nový začátek,“ řekla matka s očividně nuceným úsměvem. „Vždycky jsi tu malou vesničku na Floridě milovala, a ještě by sis mohla opravit dům.“

Melanie se na ni překvapeně podívala. „*Viděla* jsi ten dům?“ řekla a při pomyslení na zchátralou budovu, kterou babička navrhovala Melanii koupit za dědictví, jí do očí vyhrkly nové slzy. Procházely kolem něj každý rok, když ve vesnici v Rozmarýnové zátoce trávily dovolenou, ale Melanie nikdy nebrala jejich úvahy o jeho opravě vážně. „Je to finanční díra. Možná by bylo levnější ho prostě srovnat se zemí.“

Kathryn povytáhla obočí. „To je nápad,“ řekla, vzala si jeden bonbon a strčila si ho do pusy. Pak přisunula misku k Melanii, ale ta její gesto s usazeným úsměvem odmítla.

Melaniin pohled se vrátil ke slovům v závěti: *Za předpokladu, že provedete nezbytné opravy stavby a zachováte zamýšlený styl domu.*

„Jednou jsem babičce řekla, že by z toho domu mohl být úžasný penzion. Snily jsme, jaké by to bylo, kdybych ho vlastnila, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že bude chtít, abych ho skutečně koupila.“ Rty se jí zachvěly.

Přišla o všechno, aby se mohla o babičku postarat. Jako by se její život rozdělil na dvě části, a když se hodně snažila, dokázala si ještě vzpomenout na dívku, která utekla do města, aby tam pracovala ve Starcross Creative, módní marketingové firmě s moderními kanceláři a přímým vstupem do střešního baru nad nimi.

Se snoubencem Adamem bydlela v luxusní výškové budově v exkluzivní čtvrti nedaleko Nashvillu. Melaniin otec zahynul při autonehodě, když jí byly tři roky, a matka se vždycky modlila, aby její děvčata našla lásku na celý život. Takže ji potěšilo, když se Adam po roce Melanie zeptal, zda by si ho vzala. Teď už je to všechno passé. Melanie si vzpomněla na jejich upřímné rozhovory o založení rodiny, přestože při svém nabitém rozvrhu neměli ani čas starat

se o psa. Byli zaneprázdnění profesionálové na cestě za vlastním šťastným koncem.

A pak babička onemocněla a všechno se změnilo.

„Dědictví bude na pokrytí oprav toho domu sotva stačit,“ prohlásila Melanie smutně a protřela si spánky.

V Ellisově domě, jak ho znali místní obyvatelé malebné floridské vesničky v Rozmarýnové zátoce, údajně strašilo. A také strašidelně vypadal. Desítky let byl na prodej a nikdo o něj nestál. Pomalu se rozpadal a jen čekal, až ho nějaký developer zbourá. Ale historiky o strašidlech se šířily dál. Jednou o něm dokonce četla článek – bylo to zrovna na Halloween –, v němž autor tvrdil, že za okny jsou často vidět temné postavy a lustr v salonu se zničehonic rozhoupe.

Melanie si na ten lustr pamatovala. Ve vzpomínkách se vrátila do šťastnějších časů.

„Pojď sem,“ vyzvala babička Melanii, aby přistoupila k oknu starého domu, a přitiskla ruku na špinavé sklo a lépe tak viděla dovnitř.

Melanie se plaše plížila za babičkou zarostlým pozemkem a ohlížela se přes rameno, jestli se neobjeví nějaké zjevení, které by jí chtělo postrašit. Přiložila ruce k oknu a při pohledu do starého salonu jí projel mráz po zádech.

„Není ten lustr božský?“ zašeptala babička zasněně.

Melanie se zahleděla na obrovský lustr z barevného skla, který visel ze stropu a připomínal jí ten z luxusního salonu ve filmu *Titanik*. „Je to nádhera,“ zamumlala a velkolepost místnosti, jež měla své nejlepší časy dávno za sebou, jí vyrážela dech. „Pokud má ovšem člověk rád duchy,“ dodala tiše.

„Baf!“ Babička ji plácla dlaní do ramene a přinutila ji tak vydat hrozivý výkřik, který byl nejspíš slyšet až na jachtách kotvících v zálivu s tyrkysově modrou vodou, jenž se rozléval za domem.

„Promiň,“ omluvila se babička a propadla záchvatu smíchu. „Nemohla jsem si pomoci.“

Když se Melanie uklidnila, vytřeštila na babičku oči. „Věříš na duchy?“ zeptala se.

Babička si sundala velké sluneční brýle, pohlédla jí do očí, a když obrátila pozornost zpátky k domu, její úsměv přešel do vážného výrazu. „Duchové jsou hlasy minulosti,“ řekla zamyšleně. „Zůstávají tu, jen když nám chtějí říct něco, co bychom měli vědět.“

„Myslíš?“ Melanie si založila ruce v bok a prohlížela si zašedlé šindele, chybějící obložení a rozbité zábradlí. „Četla jsem, že tenhle dům patřil nějakému podivínovi Alfrédu Ellisovi. Je to pravda?“

„Hmm.“ Babička našpulila rty a zatlačila uvolněnou lištu zpět na místo.

„Jo, říká se, že to byl samotář se spoustou tajemství... a prý tady i sám umřel.“

„Taky jsem to slyšela,“ zamumlala babička.

„Říká se, že pocházel z bohaté rodiny, která po jeho dědečkovi převzala úspěšnou firmu v lodní dopravě.“

Babička přikývla.

„Znala jsi ho, když jsi byla malá?“

„Přistěhoval se do města a postavil tu tenhle dům, to jsme se akorát s tvým dědečkem vzali. Ale pak jsme se odstěhovali.“

Melanie se nad tím zamyslela a nahlédla do dalšího okna. Chodba byla prázdná a plná prachu. „Myslíš, že tam straší?“

Babička několikrát tleskla, aby si z rukou oprášila špínu. „Možná. Pokud nám chce Ellisův duch něco říct.“ Její pohled bloudil po domě, jako by hledala důkaz, že to tak je.

„Melanie?“ Před obličejem se jí objevila sestřina mávající ruka a vytrhla ji ze vzpomínek. „Vím, že to není moc peněz, ale chtěly jsme ti říct, že pokud se rozhodneš řídit babiččíným přáním a dům koupíš, dáme ti všechno, co zbude z prodeje jejího ranče po vyrovnání dluhů. Můžeš to použít na otevření penzionu.“

„Díky,“ řekla a byla vděčná za svou malou rodinu. Vždycky jí kryla záda.

„Znamená to, že se chystáš Ellisův dům koupit?“ zeptala se matka. „Penzion je skvělý způsob, jak tomu stavení vrátit jeho dřívější slávu, Melanie,“ řekla. „A podle toho, jak umíš jednat s lidmi, bys v tom byla úžasná.“

Melanie zamyšleně seděla a dívala se z okna do slunce. Kathrynin manžel Toby vzal jejich batole ven, aby měly čas si popovídat. Vodil Ryana po dvoře, zatímco chlapcovo chichotání se vznášelo ve vzduchu jako peří.

„Nemusíš se rozhodovat hned,“ pokračovala matka. „Dům není jediný důvod, proč jsme tě sem dnes přivedly.“

Melanie vyhodila kapesník do odpadkového koše a obrátila se k rodině. „O co jde?“

„Nebyla jsem si jistá, jestli už jsi na takovou informaci připravená,“ začala matka a znepokojeně se podívala na Kathryn. Melaniina sestra povzbudivě přikývla. „Babička ti napsala dopis. Našli jsme ho mezi jejími věcmi v nemocnici.“ Matka vytáhla z kabelky obálku a posunula ji po stole.

Melanii se při pohledu na babiččino rozmáchlé písmo, kterým bylo napsáno její jméno, rozostřil zrak slzami.

„Jestli se na to necítíš, klidně si to přečti později,“ řekla matka, natáhla ruku a pohladila ji po ruce, tvář zachmuřenou obavami o dceru.

Melanie polkla a držela se, aby se nezhroutila. Odložila papír s babiččinou závětí, který svírala tak pevně, až byl pomačkaný, a zvedla obálku.

„Jak říkala máma, nemusíš ji otevírat hned,“ konejšila ji Kathryn. „Jestli nás tu nechceš mít jako podporu, klidně odejdeme, aby sis to mohla přečíst v klidu. Víím, jak je to pro tebe těžké.“

Melanie přejela prstem po pečeti na obálce. „Tři roky jsem s ní trávila každou chvíli. Snášela jsem její nekonečné brebentění o zahradě a obav, že letos určitě sežerou rajčata nějaké housenky nebo rostliny napadne plíseň.“

Matka se usmála a vzala si z krabičky na parapetu kapesník.

„Vím, že oblíbené sušenky ukládala do krabice napravo od chlebníku,“ pokračovala Melanie a hlas se jí zlomil, „a že měla u postele zavařovačku s desetidolarovkami, které si tam každý měsíc strádala v naději, že si za to jednou zaplatí výletní plavbu, protože na žádné nikdy nebyla. Ještě teď se přistihnu, jak na ni přesně v poledne, kdy obvykle obědvala, volám: Nepotřebuješ pomoci v kuchyni?“

„Myslela jsem si, že je to možná příliš brzy,“ zamumlala matka a naklonila se ke Kathryn.

Melanie vzhlédla od obálky. „Jsem v pohodě,“ ujistila je a hřbetem ruky si otřela další slzu. „Chci tím říct, že po třech letech je to ticho ohlušující.“ Zvedla dopis. „Bude uklidňující slyšet znovu její hlas – i když jen v mé hlavě.“

Matka jí povzbudivě stiskla ruku.

Melanie otevřela obálku a její pohyby byly pomalé, aby tu chvíli prodloužila, protože věděla, že až přečte poslední slovo tohoto dopisu, ticho se protáhne na věčnost. Láskyplně přelétla očima první řádek a pak začala číst:

Má drabá Melanie,

vsadím se, že sis myslela, že už budu konečně zticha. Asi se ptáš, co bych Ti tak ještě mohla říct, co jsem Ti během těch tří let, co jsme spolu žily, ještě nepověděla...

Zaklonila hlavu a přes slzy se zasmála. To byla celá babička.

Ale přece jen něco tu je. Udělala jsi dobrou věc, když ses o mě starala a pomáhala mi přežít, zatímco mé tělo sžírala rakovina. Měla jsem dlouhý život a za poslední tři roky vděčím Tobě. Ale sledovala jsem, jak ta energická dívka, která se tehdy objevila s krabicemi plnými věcí v mém domě, chřadne a mění se v uzavřenou, rozvážnou osobu, zatímco ta ráda riskující a veselá se pomalu vytrácí. Bojím se, že jsem Tě připravila o skutečnou osobnost. Přeju si, aby se z Tebe zase stala ta temperamentní dívka, jakou jsi bývala, než jsi sem přistěhovala. Pamatuješ, co jsem Ti říkala o duších? Jestli nepopadneš život za pačesy a nerozhoupáš se, budu Tě dohánět k šílenství, dokud to neuděláš.

„Ach, babi, to si moc dobře pamatuju,“ řekla Melanie a polkla knedlík v krku.

Život je risk, Melanie. Hrát na jistotu Tě nedostane nikam jinam než tam, kde jsi teď. Jdi. Najdi ten život, který se vznáší ve vesmíru a čeká jen na to, až ho chytíš a už nikdy nepustíš. A jestli budu mít v nebi nějaké slovo, budu se za Tebe neustále přimlouvát. Miluju Tě, holčičko. Uvidíme se na druhé straně!

Babi

Melanie dopis složila a vložila zpět do obálky, přičemž se jí skrze opuchlá víčka protlačily další slzy. Matka jí podala nový kapesník a všechny posmrkávaly.

„Tak co budeš dělat, drahoušku?“ zeptala se matka a očividně se snažila udržet co nejlehčí náladu.

Melanie na tváři vyloudila široký úsměv. „Přestěhuju se do Rozmarýnové zátoky a koupím Ellisův dům.“

Babička vždycky věděla všechno nejlíp, a pokud si myslela, že ve vesnici, na niž spolu měly tolik hezkých vzpomínek, by Melanie mohla najít štěstí, pak by měla jít právě tam. Byl čas na změnu.

KAPITOLA PRVNÍ

Rozmarýnová zátoka, pobřeží Mexického zálivu

září 1956

Slečna Andrewsová, jak jí ve vesnici říkali, položila jemné prsty na opěradlo lavičky u mola Willow Pier s výhledem na třpytivý Mexický záliv a posadila se vedle pohledného námořníka v uniformě. Zkřížila nohy v kotnících a druhou rukou si uhladila pouzdrovou sukni.

„Na co myslíš?“ zeptala se a snažila se na něj láskyplně nezápat. Po společně stráveném létě si uvědomila, že je přesně tím mužem, o jakém vždy snila.

„Na tebe,“ odpověděl a pak jí věnoval úsměv, který si tak oblíbila. Jeho náklonnost k ní byla nepopíratelná.

„Jsi tu brzy,“ řekla vřele a usilovně se snažila, aby její láska nevybublala na povrch, protože se bála, že když jí přízná, vyrve jí to srdce z těla, až odejde.

Alfréd Ellis, kterého poznala jako energického námořníka, se otočil jejím směrem, ostře řezané rysy mu zjemnil smyslný pohled a tmavě hnědé oči v ní vyvolaly pocit, že mu vidí do duše. „Nechtěl jsem s tebou promeškat ani minutu.“ Vzal jí ruku z klína a propletl své prsty s jejími, což způsobilo, že se jí nedostávalo dechu.

Žena si druhou rukou nejistě uhladila světle hnědé kadeře stažené do drdolu, který si právě dnes nechala upravit, aby před ním vypadala co nejlépe. Obličej si přepudrovala do mléčně světlého odstínu a rudé rty měla módně našpulené. „Kolik máš času, než se budeš muset vrátit?“ zeptala se a přešla rovnou k věci, aby se připravila na bolest, kterou nevyhnutelně pocítí ve chvíli, kdy odejde z mola.

„Půl hodiny,“ řekl a hlas se mu zlomil.

Polkl a ona přemýšlela, jestli jeho reakce byla způsobena tím, že ji musí opustit, nebo nervozitou z cesty na další místo nasazení. Vstal, vzal ji za druhou ruku a vytáhl ji do stoje. „Zbožňuju tě,“ vyhrkl a vyvolal v ní výbuch vzrušení. „Strávíme spolu poslední chvíle v objetí. A pak, až se sem vrátím, se vezmeme.“

Matka ji varovala před muži, kteří tudy jen projíždějí a odjíždějí stejně rychle, jako přišli, a už se nikdy nevrátí. Byla to jedna z nevýhod života ve vesnici na tropickém pobřeží. I když jí srdce říkalo něco jiného, musela se řídit pravidly, která se u dámy očekávají. V hloubi duše však věděla, že stačí, aby na jeho nabídku kývla, a Alfréd se pro ni vrátí.

„Něco ti povím,“ zašeptala a hleděla mu do očí, jen pohled na něj ji naplňoval radostí, jakou nikdy předtím nepoznala. „Až odejdeš, pošli mi z toho nového místa dopis a znovu mi napiš, že si mě vezmeš... a já na tebe počkám. Jestli se ke mně budeš chtít vrátit i po měsících strávených na moři, pak to tak má být.“

„Chci tě teď políbit. Miluju tě,“ zašeptal.

Zavrtěla však hlavou. „O to sladší to bude, až se vrátíš,“ řekla, políbila si špičku ukazováčku a položila mu ji na rty. Námořník zavřel oči.

Po chvíli se na ni podíval. „Jsem do tebe blázen,“ řekl a nasál

vzduch, jako by ji chtěl vdechnout. „Za jak dlouho ti mám poslat dopis? Napíšu ho hned zítra.“

Usmála se. „Dva měsíce. Pošli psaní za dva měsíce, a já na tebe budu čekat celou věčnost.“

„Budeš na podzim chodit do té dívčí školy?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Rozhodla jsem se, že tam nepůjdu.“

Zadíval se jí do očí. „Doufám, že ne kvůli mně. Počkám, jestli chceš studovat a dokončit si vzdělání. Počkám na tebe třeba roky.“

Vzala mu obličej do dlaní, instinktivně zavřel oči. „Rozhodla jsem se tak sama, přísahám.“

„Kdybych jen věděl, že tě potkám,“ řekl a zklamaně zavrtěl hlavou, „nikdy bych se na tuhle cestu do Kalifornie nehlásil. Nesnesu pocit, že jsem tak daleko od tebe... Jako by nás dělila půlka zeměkoule.“

„Láska si vždycky najde cestu domů,“ odpověděla.

Políbil ji na čelo. Když slunce zapadalo a vrhalo na oblohu oranžovou a růžovou září, zase si spolu sedli na lavičku a povídali si o všem a o ničem, dokud se nemuseli rozloučit. A jakmile ho musela nechat odejít, nevěděla, jak ty celé dva měsíce bez něj zvládne.

„Slib mi, že na mě počkáš,“ řekl a zjevně potlačoval emoce, ostře řezaná čelist se mu stáhla.

Položila mu ruce na ramena. „Slib mi, že se vrátíš...“

A v tu chvíli slečna Andrewsová věděla, že až nastoupí na loď, vezme si její srdce s sebou.

* * *

„Nepřišlo mi nic?“ zeptala se žena služebné Gabby, když listovala poštou, kterou vyndala ze schránky.

„Ne, madam,“ odpověděla Gabby, přehrabovala se v hromadě dopisů a ve druhé ruce držela prachovku a hadr. „Všechno je adresováno vašemu otci, slečno Andrewsová.“

Už to byly čtyři měsíce a Alfréd se jí stále neozval. Dala mu dvojnásobek času. I když nechtěla věřit, že jejich společně strávený čas byl jen ddivadlo, jeho mlčení jí žádné jiné vysvětlení nedávalo. V duchu si spílala, že se do něj tak zamilovala. Teď se musí vypořádat s prázdnotou a bolestí, která ji celou pohltila.

Jejich společné léto se jí neustále honilo hlavou, snažila se ho analyzovat a najít nějaký náznak toho, že k ní nic necítil, ale na nic takového nemohla přijít. Zavřela oči a vzpomněla si, jak se smál něčemu vtipnému, co řekla, jak ji objímal kolem ramen, zatímco spolu seděli na ruském kole na městské pouti a celý svět jim ležel u nohou. Stále cítila jeho ruce na svém těle, když tančili na staré dřevěné podlaze U Barneyho ve městě, jak ji sledoval pohledem, jako by se na ni potřeboval dívat, aby se mohl nadechnout. A pak tu byla zmrzlina v sousední vesnici, jejíž zbrusu novou příchut' pojmenoval po ní. Dali si vanilkovou s ostružinovou polevou a on ji nazval Speciál pro hrdličky. *Pro dvě zamilované hrdličky*. Že by si to všechno špatně vyložila?

Nikdy předtím nikoho, jako byl Alfréd, nepotkala. Rozesmál ji, byl pro ni výzvou, a přesto byl něžný a jeden z nejlaskavějších lidí, jaké kdy poznala. I když se s ním seznámila teprve před šesti měsíci, měla pocit, jako by ho znala celá léta. *Hloupá ženská*, říkala si, když si uvědomila, že se nijak neliší od dívek, o kterých jí vyprávěla matka. Viděla je všechny stát v přístavu, plakat a mávat, když námořníci odplouvali a lodě se ztrácely na obzoru, zatímco muži na palubě mezitím ožili a plácali se po ramenou za další úspěšný lov mimo službu.

„Zase vás tu dnes hledal Samuel, slečno Andrewsová,“ oznámila jí Gabby a stále přerovnávala poštu, aby v ní udělala pořádek.

I přes zlomené srdce se snažila usmívat. Kdyby ji Alférd požádal, vzala by si ho, o tom nebylo pochyb. Zmítala se mezi naprostým smutkem a frustrací.

„Myslím, že je do vás beznadějně zamilovaný, slečno,“ řekla Gabby a vrátila ji do přítomnosti.

„Myslíš?“ zeptala se nepřítomně.

„Hmm... jistě.“ Gabby položila dopisy na stůl v předsíni. „Tenhle týden byl u nás třikrát. Chtěl vás vzít na výstavu.“

„Je to moc milý člověk,“ řekla, ale myšlenkami byla stále u Alfréda.

„To je. A také pochází z dobré rodiny.“

Uvažovala nad tím, že se do ní chudák Samuel zamiloval, zatímco ona nemohla jeho city opětovat kvůli nějakému námořníkovi, který na ni zapomněl ve chvíli, kdy vstoupil na palubu. Nikdy předtím Alfréda nepovažovala *jen za nějakého námořníka*. Ta představa jí naplnila oči slzami. Rty se jí zachvěly, když je mrkáním zahнала. No, ušetřil jí tvrdou lekci a byla ráda, že ji matka před muži, jako byl on, varovala.

„Kdyby se tu Samuel zase zastavil, dej mi, prosím, vědět,“ požádala Gabby, ale stále se cítila tak prázdná. Potřebovala se posunout dopředu, i když teď měla pocit, že ještě nemůže. Nebylo zdravé být pořád posedlá někým, kdo zjevně nebyl tím, za koho ho považovala. „Půjdu na chvíli do svého pokoje.“

Když pomalu stoupala po velkém schodišti vedoucím do patra, zaslechla matčin hlas. „Panebože, Gabby, podívej,“ pronesla, když mladá žena kráčela chodbou ke svému pokoji. „Omylem ti jedna obálka spadla a málem skončila v odtokového kanálku.“

Slečna Andrewsová se zastavila, zbystrčila a srdce se jí rozbušilo.